

پیام به مراسم یادبود رفیق "ولی جعفریان" فدائیان خلق (اکثریت)

یکشنبه ۱۷ بهمن ۱۳۹۵ - ۵ فوریه ۲۰۱۷

+++++

پیام به مراسم یادبود رفیق "ولی جعفریان"
نام یار دیرینه، "ولی جعفریان" را از یاد نمی‌بریم

زمانی که خبر درگذشت رفیق "ولی" را شنیدیم، جملگی در اندوهی ژرف فرو رفتیم. می‌دانستیم که او چه انسان بلندطبع و دوراندیشی بود و ما، چه گرمی یاری از دست دادیم. "ولی" که در سازمان وی را "پرویز" می‌نامیدیم، به فروتنی، مهربانی و آفرینندگی نام‌آور بود. هر آنی از ما که وی را از نزدیک می‌شناخته و در برهه‌ای با او بوده است، از این مرگ نا بهنگام افسوس بسیار خورد.

رفیق "ولی جعفریان" از نخستین همراهان جنبش فدایی خلق بود. او از سال ۱۳۵۰ تا ماه‌های پیش از انقلاب، هفت سال از جوانی خود را در زندانها گذراند و رنج شکنجه و تبعید را تحمل کرد. او تا آخر عمر خود از سردرد مزمن حاصل همین دوران رهایی نیافت. "ولی" در میان زندانیان سیاسی، به شخصیتی موقر شناخته می‌شد و مورد ارج از سوی همگان بود. در زندان مشهد و در فضای ویژه آن زمان زندان، برای مدتی وظیفه نمایندگی جمع فداییان در رابطه با دیگر زندانیان سیاسی را به گردن گرفت و آنرا به شایستگی پیش برد. او همانجا نشان داد که در زمینه تنظیم مناسباتی خردمندان و سازنده بین جریان‌های سیاسی، فردی است توانمند.

"ولی جعفریان" همین توانایی خود را در سال‌های نخست بعد انقلاب در مناسبات سازمان با دیگر جریان‌های سیاسی هم بکار گرفت و با بردباری و ظرافت هوشمندانه‌ای که در خود داشت بگونه‌ای کامیاب وظیفه حساس محوله را بجا آورد. تابستان سال ۱۳۶۱ رفیق "ولی جعفریان" به عضویت کمیته مرکزی سازمان درآمد و در این سمت، مسئولیت در روابط عمومی و دبیرخانه سازمان را بخوبی پیش برد. گرچه فعالیت در دبیرخانه نیمه مخفی آن زمان آستن خطرهای خاص خود بود اما چنین خطراتی هیچگاه به کمترین سست پای در "ولی" منجر نشد. او فداکارانه کارهایی را که بر عهده‌اش بود به امانت انجام داد.

رفیق "پرویز" ما، در پی مهاجرت ناخواسته‌اش به خارج از کشور، وظیفه سردبیری نشریه "اکثریت" را بر عهده گرفت و در مقام مدیری شایسته، آنرا به مدت پنجسال به گونه‌ای کامیاب اداره کرد. او طی مدیریت‌اش بر این نشریه، توانست متکی بر روحیه آزاد منشانه‌ای که داشت و با الهام گرفتن از استعداد نواندیشی در خود، نقش نافذی در ترویج نگاهی باز و قلمی آزاد ایفاء کند. اندیشه و بیان باز در کادر تعهدات حزبی، ثبت کارنامه سیاسی اوست. رفیق "پرویز" به همراه دیگر کارکنان این نشریه در بازتاب جنایات جمهوری اسلامی طی فاجعه ملی سال ۶۷، نقش ماندگاری از خود برجای گذاشت. این انسان حساس و انساندوست اما، متأثر از انواع ناملازمات موجود و بیش از همه همین کشتار بیرحمانه خمینی، آسیب روحی بزرگی دید و تا آخر عمر خویش نتوانست از زخم وارده از این جنایت بر روح و روانش دمی آسوده بماند. شرافت وی به او اجازه نداد تا از یاد بدارد این شرارت فراموش ناشدنی را. "ولی"، انسانی بود متعهد به ارزش‌ها.

از "ولی جعفریان" یادگارهای بسیار داریم و در زمره آنها و مقدم بر همه، یار عزیزمان "زهره"، و عزیزان - "صدف" و "بهمن" را. شورای مرکزی سازمان از سوی همه اعضاء و هواداران خود درگذشت این دیرینه یار را به همه آنانی که دل در آزادی و عدالت دارند و پیش از همه، به "زهره" و دو فرزند یادگار وی صمیمانه تسلیت می‌گوید. ما یقین داریم که نام "ولی جعفریان" - رفیق "پرویز" ما- نامی است ماندگار که از آن همواره به نیکی و احترام یاد خواهد شد.

دبیرخانه شورای مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)
۱۷ بهمن ماه ۱۳۹۵ (۵ فوریه ۲۰۱۷)

+++++

برچیده تبرستان از اخبار روز 2017-2-5 / 1395-11-17

<http://www.akhbar-rooz.com/news.jsp?essayId=78157>